

Naar Vaadfiskere befinde sig i Nærheden af faststaaende Fiskeredstaber, skulle de træffe de nødvendige Foranstaltninger for at undgaa at forulempe disse. Tilføie de dem Skade, paahviler Ansvaaret, forsaavidt de faste Redstaber have været tydelig afmærkede, Vaadfiskerne, medmindre disse godtgjøre, at Skaden er foranlediget ved Nødstilstand eller af anden Grund er dem utilregnelig.

### § 3.

Ret til Fiskeri med Aalegaarde eller Aalestader tilkommer udelukkende Eierne af Kysten, Enhver udfor sin Grund, medmindre Andre ifølge særlig Afkomst maatte have erhvervet Ret i saa Henseende. Ethvert Slags Fiskeri udfor Kysten af Andre, ogsaa Fiskeri med fritstaaende Aaleruser, er tilladt, naar det ikke udøves i saadan Nærhed af de i Forbindelse med Aalegaarde eller Aalestader udsatte Aaleruser, at det skader Fiskeriet med disse.

Aalegaardsrätten maa ikke adskilles fra den tilstødende Grund.

### § 4.

Fremkommer der i umiddelbar Forbindelse med Kyst- eller Fjordbred Dpvært af Siv og Nør, maa intet for saadan Dpvært skadeligt Fiskeri, saasom med Aalekam eller Aalesjav, finde Sted i samme.

### § 5.

Forsaavidt en Kommunalbestyrelse finder, at Anlæggelsen af een eller flere offentlige Stier eller Veie, der føre til almindelige Landingspladser for Fiskere, er i den Grad fornøden, at det almene Vel maa siges at fordrø flige Anlæg, komme henholdsvis Reglerne i Lov angaaende Gangstier i offentlige Diemed af 4de Juli 1850 og i Lov angaaende Forpligtelse til Jord's Afgivelse til offentlige Biveie af 20de August 1853 til Anvendelse herpaa.

### § 6.

Hvor det formenes Fiskerne (jfr. § 1) at benytte Strandbredden til Ophaling af deres Vaade og til Tørreplads for deres Garn, og mindelig Overenskomst desangaaende ikke opnaas, kunne de forlange Spørgsmaalet, om og hvor en passende Ophalings- og Tørreplads kan anvises, enten paa den udyrkede og for Græsvært blottede Strandbred, eller, hvor en saadan ikke findes, udenfor Samme, afgjort paa deres Befostning ved Kjendelse af Strandsynsmænd eller Landvæsenkommission efter Reglerne i Lov 23de Januar 1862. Ved Sagens Afgjørelse vil det være at tage under Overveielse, om der efter de forhaandenværende Omstændigheder er tilstrækkelig Anledning til mod vedkommende Eier eller Bruger's Billie at opfylde Fiskernes Begjæring, og vil det være at iagttage, at Af-savnet af den Plads, der anvises Fiskerne, ikke forvolder dens Eier eller Bruger større Afbræk eller Ulempe, end uundgaaelig fornødent. Erstatningen fastsættes, i Mangel af mindelig Overenskomst, for 5 Mar ad Gangen, ved 2 af Retten udmeldte Mænd. Erstatningens Beløb for hele Tidsrummet erlægges forud og under Et, forinden Pladsen maa tages i Brug. Kun de Fiskere, som have deltaget i Erstatningens Udredelse, ere berettigede til at benytte Pladsen. I Tilfælde, hvor det maa skjønnes, at Af-savnet af den udyrkede og for Græsvært blottede Strandbred ikke forvolder Eier eller Brugerens Afbræk eller Ulempe, bliver ingen Erstatning at tilkjende. Naar 5 Mar ere forløbne, efter at de foran nævnte Sager sidst ere blevne afgjorte ved Syn eller Landvæsenkommissionsmøde, skal det staa saavel Eier som Fiskerne eller Andre deri Interesserede frit for, paa egen Befostning at fordrø Spørgsmaalene gjorte til Gjenstand for ny Kjendelse.